

Mensen die me al wat langer kennen, weten dat ik graag mag koketteren met spirituele verwijzingen. Zo heb ik het de afgelopen jaren regelmatig over het zoeken naar de Zen in Technologie. Klinkt goed en het heeft niet zelden een verpletterend effect op de gespreksgenoot, vooral als je er peinzend bij kijkt. Alles verliep dus voorspoedig, tot ik er de laatste tijd steeds meer vragen over begon te krijgen. Wat ik er eigenlijk in hemelsnaam mee bedoelde, dat was de rode draad.

Lege Klerenkast

Welnu, ten eerste moet ik opmerken dat ik maar weinig verstand heb van Zen. Voor de paar ingewijden: ik heb nog niet eens een glimp van de hoefafdruk van de Os opgevangen. Een beginner dus, en het zal ook nooit wat worden. Toch houd ik van de grote nadruk die Zen legt op de discipline van altijd maar weer oefenen, van het voortdurend verder poetsen aan de basis. Wax On, Wax Off, zoals een extreem verlichte denker het ooit noemde. Je kunt pas een worden met de kosmos en zo als je geest leeg en opgeruimd is.

Daar zit gelijk al een prachtige, extreem relevante boodschap voor de IT-wereld in: je hebt een schoon, overzichtelijk fundament nodig van infrastructuur en kernapplicaties. Pas dan kun je met succes gaan werken aan allerlei hippe, innovatieve toepassingen van technologie daarbovenop; applicaties die het verschil maken op de markt.

De echte Zen-leraren herken je aan een merkwaardig gevoel voor humor. Niet zelden is er ook de neiging tot extreem pragmatisme. Zo leerde ik ooit een eenvoudige les die me regelmatig van pas komt: als je een nieuw kledingstuk koopt, gooi je er eerst twee weg. Zo behoud je het overzicht en geniet je optimaal van je nieuwe aanschaf. Iets toevoegen brengt daarmee steeds een welkome gelegenheid om op te ruimen.

Waarom dit principe ook niet toepassen op onze applicaties? We weten ondertussen maar al te goed dat de dichtgeslibde, verstikkende applicatielandschappen van vandaag de grootste belemmering zijn om vooruit te gaan. Ze voelen aan als volgestouwde klerenkasten waarvan je de deur niet eens durft open te maken. Bang voor wat er allemaal uit zou kunnen vallen. Wat zouden we graag meer werken aan een nieuwe generatie

van toepassingen, gebaseerd op moderne technologie en veel dichterbij de behoeften van de organisatie. Maar om dat te kunnen doen moeten we eerst ruimte maken, door onze bestaande applicaties ingrijpend te rationaliseren. Als je een nieuwe applicatie toevoegt, gooi er dan eerst twee weg.

Klinkt goed als vuistregel voor 2011, nietwaar? Heel handig als we bezig zijn met het opstellen van de applicatie- en projectenportfolio voor het nieuwe jaar. Of als er weer eens iemand het kantoor binnen komt rennen met een baanbrekend idee voor een nieuwe toepassing. Het zet het nobele ambacht van applicaties uitschakelen (ondertussen een stuk belangrijker dan het bouwen van applicaties; hallo universiteiten, curriculum?) eindelijk eens in de schijnwerpers. En het verbindt opruimen onlosmakelijk met construeren. Dus jij denkt dat je iets kunt bouwen? Maak er eerst maar eens ruimte voor.

Afscheid nemen van je eigen, ooit diepbeminde kindjes is een emotioneel proces. In de praktijk merk je dat het uitschakelen van applicaties niet alleen een kwestie is van het hebben van de juiste applicatie 'intelligence', een paar handige tools en een solide business case – hoewel dat alles wel behoorlijk helpt -. Het is vooral ook een kwestie van inlevingsgevoel: empathie voor de mate van veranderingsgezindheid en de persoonlijke drijfveren van degenen die betrokken zijn bij de applicaties.

Maar goed, er valt nog veel meer te zeggen over dit belangwekkende onderwerp. Misschien moeten we maar eens met een nieuwe blik naar de titel van dit blad gaan kijken: Release. Voelt u hem? 2011 wordt het jaar van het enthousiast uitzwaaien van applicaties. Leeg, die klerenkast. «

Ron Tolido
www.tolido.com